

tată este scrisă pentru orchestra mare, dar fără lemn. A fost intitulată *Valențe*. Alegînd acest termen, specific îndeosebi limbajului chimiei, și care înseamnă capacitatea de combinare a unui element cu altul, nu putem ști ce a avut în vedere compozitoarea. De altfel termeni ca poliedre, parametri, polichromii, unghiuri, diedre, etc. etc. împrumutate științelor, fac azi mare modă. Dar să trecem.

Lucrarea ascultată s-a prezentat ca o pînză sonoră aproape uniformă în care sonoritățile, îndeosebi ale instrumentelor de coarde, au apărut bine amalgamate — totul desfășurîndu-se calm, ponderat, cu o curbă oarecum ascendentă a intensităților care apoi a coborît, devenind treptat, plată, etală. Pe acest fundal, pe această suprafață sonoră continuă, agrementată la răstimpuri de intervențiile unor instrumente de culoare (clopote, marimbafon, etc.) răsăreau sau mai bine zis izbuneau cu mare forță, cînd și cînd, sonorități viguroase la alături. Erau singurele „evenimente” de-a-lungul desfășurării acestei placide lucrări care de altfel a ținut circa un sfert de oră. Noi o așteptăm pe compozitoare, care pare să dispună de anumite posibilități mai importante de exprimare, cu o lucrare de semnificație majoră, o compoziție care să ne spună realmente ceva. „Pînză” sonoră despre care am făcut mențiune s-a stins încet, așa cum apăruse, la început, lăsîndu-ne cu sentimentul că va mai urma ceva... Orchestra și dirijorul nu au trădat — sîntem convinși — dimpotrivă, au sprijinit intențiile compozitoare.

Pianistul Cristea Zalu a cîntat apoi *Concertul no. 1. în Do major* de Beethoven. Interpretul a dovedit, și de data aceasta, calitățile pe care i le cunoaștem: forță (deși atacul inițial a fost „moale”), precizie, fluentă în expunerea discursului muzical și trecerea frumoasă a pasajelor de virtuozitate pe care aici Beethoven le-a scris cu ..., blindețe (vrem să spunem o virtuozitate mai elementară) ne referim atît la cadența din *allegro con brio* unde solistul a dispus de toate libertățile, cît și la dialogurile sale cu orchestra.

În final, pianistul și consecutiv orchestra s-au grăbit puțin, luînd un tempo mai viu.

Dirijorul Mircea Cristescu a încheiat programul său cu *Simfonia în Do major* („Linț”) de Mozart din care am reținut îndeosebi mișcarea galantă imprimată menuetului și vivacitatea din *Presto* final.

J.-V. P.

Sergiu Comissiona

la Filarmonică

Concertul prezentat la Filarmonica „George Enescu” de Sergiu Comissiona ne-a dezvăluit noile valențe dirijorale dobîndite în bogata-i și rodnică-i activitate. A realizat uvertura „*Corsarul*” de Berlioz cu o impetuoasă și înflăcărare care au antrenat puternic pe toți membrii orchestrei. Sergiu Comissiona este un temperament deosebit de dinamic, de-a dreptul vulcanic. Este relevabilă diversitatea și eficacitatea gestice sale. Fiecare mîna împlinește roluri dife-

rențiate. Cu cea stîngă stimulează cu un gest larg intensitatea viorilor prime (care s-au comportat, de altfel, strălucit) pentru a le potoli apoi cu autoritate, în vreme ce bagheta sa se înălța, uneori, spre Cupola Ateneului, nepărăsind însă nicicînd indicațiile de ritm, de tempo ale partiturii. El are darul de a mula expresiv fraza muzicală, cu o elocință comunicativă. Avansează doi pași spre a întoarce una sau mai multe file din partitură, pentru a se retrage imediat după aceea, într-o ținută exemplară, luînd distanțe cît mai avantajoase față de orchestră. Suplu, precis și cu o mare pondere, s-a afirmat și în *Concertul* atît de românesc, de frumos cizelat orchestral, al lui Valentin Gheorghiu, în care solist a figurat, cu strălucire, însuși compozitorul. (De altfel, Sergiu Comissiona și Valentin Gheorghiu sînt programați ambii să cînte la Dallas în Texas și nu au lipsit în sala Ateneului reprezentanți ai muzicii din orașul texan, veniți să-i urmărească pe ambii protagoniști).

Încheierea a fost făcută cu *Simfonia I* de Brahms, prilej de a prețui o dată mai mult pătrunzătoarea inteligență muzicală a dirijorului și spiritul, i-am spune clasic, în care a prezentat lucrarea. Efervescentul, exuberantul dirijor a avut însă și aceea conținută cerută, la răstimpuri, de buna interpretare a lucrării.

Simfonia a fost redată, pe rînd, cu dramatism și frămîntare, cu o seducătoare seninătate, apoi cu caracteristica melancolie brahmsiană și răscolitoarea energie ce caracterizează finalul.

Sergiu Comissiona a legitimat pe deplin prețuirea deosebită pe care și-a cucerit-o pretutindeni.

Christoph Eschenbach dirijor

Christoph Eschenbach este un pianist de mare talent, judecînd după manifestările sale anterioare, din țară și de peste hotare. (Ne amintim, că în 1968 numele său figura cu litere enorme, afișat pe toate placardele de concert ale Parisului). El a făcut și face o carieră strălucită și îndreptățită, ca pianist. L-am urmărit și în ipostaza de dirijor, la Filarmonica „George Enescu”. Se pare că luase bagheta pentru prima oară. Cel puțin la noi. Chipul în care și-a alcătuit programul (și pe care Filarmonica l-a acceptat) l-am socotit curios: două lucrări de Dvorak și *Simfonia a III-a „Eroica”* de Beethoven. În primul rînd e de făcut observația că două lucrări ale unui același compozitor — fie el chiar Dvorak, pentru care avem toată prețuirea, desigur înseamnă totuși, prea mult, în același program. Cînd aceste lucrări sînt *Serenada* și *Concertul de pian și orchestră*, lăsate mult în urmă de alte lucrări de valoroasă semnificație artistică ale aceluiași compozitor, lucrul pare cu atît mai ciudat.

A-ți face debutul cu acestea ca dirijor, în ochii noștri nu își află justificarea. Am urmărit ou multă plictiseală desueta *Serenadă* — pe care dirijorul a condus-o, am zice cu pasiune, o lucrare interminabilă căreia i-a succedat *Concertul pentru pian și orchestră* mai sus menționat. Ni se va îngădui să spunem că nu am avut prilejul de-a lungul unei jumătăți de veac (și mai bine) de consecventă urmărire a vieții muzicale, cel puțin a Bucureștiului — să ascultăm